

dette, at vi til Tilfredsstillelse af offentlige Formaal oppsiser Kapitalen her i Landet. Virkningen heraf er utvivlsomt for Erhvervslevet — har været og vil være det i Fremtiden — højst skadelig. Og nu møder de ærede Forslagsstillere her, de, der fyldte med Harme ud over Landet daglig anbefaler Vedtagelse af Resolutioner, som nægter at medvirke til en Udgiftsnedgang, nu møder de her og siger: Lad os bare spise videre af disse Kapitaler, lad os indenfor Kommunerne bringe nye Skattekluder til at rinde med det Formaal, at de kommunale Udgiftsbudgetter kan opretholdes. Hvor længe tror de Herrer, at dette i Virkeligheden gaar an? Tror de Herrer ikke, at man snart er naaet til den sørgelige Afslutning paa denne Udvikling? Dette er altsaa Socialdemokratiets Kommunalpolitik: at sige nej til Lovgivningens Bestræbelser i Retning af at tilvejebringe Udgiftsnedgang, for saa at komme her og foreslaa nye Skatter som Erstatning.

Til Trods for, at jeg lige saa klart som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne ser de kommunale Vanskeligheder, som er en Konsekvens af de kommunale Udgiftsbudgetter, vi er kommet op paa, vil jeg dog være ganske ude af Stand til at medvirke til den nye Form for kommunal Beskatning, som her foreslaas. Vi har jo ved tidligere Lejligheder drøftet Spørgsmaalet om kommunal Formueskat her i Tinget; og et tidligere æret Medlem af dette høje Ting interesserede sig i høj Grad for dette Spørgsmaal. Jeg forstaaer i øvrigt meget vel, at der rundt i mange Kommuner, hvor Beskatningen af Indkomsten er høj, kan opstaa Uvillie overfor Formuebesiddere, som i visse Aar ingen Indkomst har, men som dog paa Grund af den Formue, de besidder, er i Stand til at opretholde en vis Levestandard. Men det maa jo ikke glemmes, at i disse Formuer gøres der fra Statens Side ganske væsentlige Indgreb gennem Formuebeskatningen til Staten, og at den Formuebesidder, som uden Indtægt er i Stand til for en kortere Tid at opretholde sin Levestandard, dog til syvende og sidst ikke derigennem giver Udtryk for nogen som helst Skatteevne, men kun for det beklagelige, at han udhuler Grunden under sig selv for gennem en vanskelig Tid at bevare en social Standard, som han vel maa mene er Offeret værd. Dette er jo i Virkeligheden ikke Udtryk for

nogen Skatteevne, og utvivlsomt er Forholdet overfor en Formuebeskatning dette, hvis man vil gaa rationelt til Værks, at det er Formuernes Afkastning alene, som burde være Skatteobjektet. Vi er nu kommet et væsentligt Skridt videre her i Landet, der er neppe Mulighed for at naa tilbage i hvert Tilfælde ikke, saa længe Forholdene i den offentlige Husholdning arter sig økonomisk, som Tilfældet er nu. Men at gaa videre og bringe Formuen til at agere Skattekilde ogsaa i Kommunerne det vil jeg anse for en yderst betænkelig Ting.

Nu siger det ærede Medlem Hr. Fisker, at i adskillige Landkommuner er man naaet op paa en meget høj Beskatning, op til en halv Snes Procent og derover, og at der, saaledes forstod jeg ham, indenfor Landbruget er ikke faa, som, om end de er ude af Stand til at betale nogen Indkomstskat, paa Grund af at de ingen Indkomst har haft, dog er saaledes stillede, at der bagved deres Virksomhed ligger en Formue, hvorom Skattemyndighederne med Rette kunde sige: Lad os faa fat i den, for I har jo alligevel en Skatteevne! Jeg føler mig jo ingenlunde overbevist om, at det er Tilfældet, jeg mener ikke, at den Formue, der henstaar i en Landbrugsejendom, som ingen Afkastning giver til sin Bruger, i Virkeligheden er Udtryk for nogen Skatteevne hos vedkommende. Og naar det ærede Medlem saa siger: Ja, men hele den økonomiske Udvikling i de senest svundne Aar, den gennemførte Deflation, har jo givet vedkommende Formuebesidder en væsentlig Forøgelse af hans Værdier, og derigennem har man et Krav paa ham som Skatteobjekt, baseret paa hans Formue, saa vil jeg derom sige, at det behøver ingenlunde at være Tilfældet; der er Tusinder og atter Tusinder af Ejendomsbesiddere i dette Land, som har siddet med deres Ejendom og den Formue, som denne Ejendom repræsenterer, i lang Tid, og der var ingen, der kom og sagde til dem, da Kronens Værdi faldt: Nu skal du have en Lettelse, min Ven; for nu er Værdien af den Kapital, du har inde, aftaget. Men nu siger man, skønt man faktisk kun er naaet tilbage til det Stade, hvorpaa de stod som Formuebesiddere i 1914, efter at man er kommet igennem denne Periode: Nu er du et bedre Skatteobjekt end før, og du fortjener ikke bedre end nu